

N:o 42.

Af Herr J. M. Englander, om förhöjning i länsmännens aflöning.

Då till denna Riksdag inkommit i Kongl. Maj:ts Proposition äfven löneförhöjningsförslag för länsmännen, anser jag mig skyldig att i min ringa mån genom denna ingifna motion verka för en tjenstemannakorps' förbättrade ställning, alldenstund jag anser hvad Kongl. Maj:t föreslagit *otillräckligt*. För ingen af Kammarens Herrar Ledamöter är obekant, hur dåligt länsmännen äro aflönade, så att man nästan kan fråga huru det är möjligt att en sådan person skall kunna existera som hederlig karl. Visserligen vet jag att denna korps icke af folket åtnjuter de sympatier, som rättsligen borde densamma tillkomma. Orsakerna dertill äro af alla väl kända. Såsom utgörande den yttersta länken i kedjan af landstaten står länsmannen i närmaste beröring med den jordbrukande och arbetande befolkningen. Vid utförandet af de många och svåra uppdrag, som honom åligga, måste han noga ställa sig till efterrättelse gällande föreskrifter, och då flera af dessa uppdrag djupt ingripa i den enskildes förhållanden, är mindre underligt, om desse förblanda personen med saken, och, ehuru icke så borde vara, på denne öfverflytta hela den känsla af missnöje de känna öfver sjelfva saken. Till följd af denna förblandning ådrager sig länsmannen vanligen allmogens hat och förföljelser samt blir ofta utsatt för de största faror under sin tjensteutöfning. I betraktande af dessa förhållanden är det af vigt att länsmännen förses med en aflöning, som, på samma gång den gifver dem nödtorftig bergning, befriar dem från behofvet att på annat sätt fylla de nödvändiga lefnadsvilkoren. Då nu staten endast består dem 700 R:dr och, der boställen äro indragna, 150 R:dr i boställspenningar, så kan visserligen ingenting vara mera rättvist än löneförhöjning, men det synes för mig att en länsman svårligen kan med sina många tjensteåligganden sköta sin befattning ordentligt med en löneförhöjning af endast 300 R:dr, då han derutöfver

icke har några tjenstgöringspenningar såsom ersättning för sådana resor, som den föreslagna lönen, icke på långt när, jemte nödiga lefnadskostnader, kan betäcka. Jag tror derföre att, om man vill förekomma liknöjdhet i tjensteutöfningen, måste desse tjenstemän lönas på ett sätt, som motsvarar deras åliggande, ty den sanning ligger här mycket nära, att en illa aflönad tjenare uppfyller sina pligter äfven illa.

Jag vill med anledning häraf vördsammast föreslå

att länsmännens löner höjas till 1,000 R:dr samt derutöfver 300 R:dr i tjenstgöringspenningar.

Stockholm den 28 Januari 1873.

J. M. Englander.

N:o 43.

Af Herr **J. M. Englander**: *Med förslag till åtskilliga ändringar i gällande förordning om försäljning af bränvin och andra destillerade spirituösa drycker.*

Lagstiftningen rörande försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade drycker har allt sedan år 1855 till sina hufvudsakligaste grunder kunnat lemnas oförändrad, emedan den visat sig motsvara ändamålet att stäfja missbruket af starka drycker. Klagomål öfver olägenheter, som af nämnda lagstiftning vållats, hafva dock icke uteblifvit; men endast i tvänne hänseenden hafva dylika klagomål funnits grundade. Det har nemligen måst erkännas, att författningen lemnat rum för bränvinshandelns monopoliserande och derigenom beredt utväg för städerna att undandraga producenten sin behöriga ersättning och att utsuga den fattigare befolkningen, äfvensom att det icke lyckats att hålla försäljningen inom de i författningen utfästade särskilda gränserna för den handel med bränvin,